Diumenge 4 (C) d'Advent

Text de l'Evangeli (*Lc* 1,39-45): Per aquells dies, aixecant-se Maria en aquells dies, se n'anà a la muntanya amb diligència a una ciutat de Judà. I entrà en la casa de Zacaries i saludà Elisabet. I s'esdevingué que, quan Elisabet sentí la salutació de Maria, l'infant exultà en el seu ventre, i Elisabet quedà plena de l'Esperit Sant, i amb gran veu exclamà, i digué: «Beneïda tu entre les dones, i beneït el fruit del teu ventre. I d'on em ve això que vingui la mare del meu Senyor a mi? Perquè vet aquí que, tan bon punt arribà a les meves orelles la veu de la teva salutació, exultà de goig l'infant en el meu ventre. I benaurada la que ha cregut que es compliran les coses que li han estat dites de part del Senyor».

© Albada Editorial / evangeli.net

«I benaurada la que ha cregut»

Mons. Ramon MALLA i Call Bisbe Emèrit de Lleida
(Lleida, Espanya)

Avui és l'últim diumenge d'aquest temps de preparació per l'arribada ("Adventus") de Déu a Betlem. Pel fet de ser en tot igual a nosaltres, va voler ser concebut —com qualsevol home— en el si d'una dona, la Verge Maria, però per obra i gràcia de l'Esperit Sant, ja que era Déu. Aviat, en el dia de Nadal, celebrarem amb gran alegria el seu naixement.

L'Evangeli d'avui ens presenta dos personatges, Maria i la seva cosina Elisabet, que ens indiquen l'actitud que hi ha d'haver en el nostre esperit per a contemplar aquest esdeveniment. Ha d'ésser una actitud de fe, i de fe dinàmica.

Elisabet, amb sincera humilitat, «quedà plena de l'Esperit Sant, i amb gran veu exclamà, i digué: «(...) I d'on em ve això que vingui la mare del meu Senyor a mi?» (Lc 1,41-43). Ningú no li havia explicat. No més la fe, l'Esperit Sant, li havia fet veure que la seva cosina era mare del seu Senyor, de Déu.

Coneixent ara l'actitud de fe total per part de Maria, quan l'Àngel li anuncià que Déu l'havia escollida per ser la seva mare terrenal, Elisabet no s'està de proclamar l'alegria que dóna la fe. Ho posa de relleu dient: «I benaurada la que ha cregut» (Lc 1,45).

És, doncs, amb actitud de fe que hem de viure el Nadal. Però, a imitació de Maria i Isabel, amb fe dinàmica. En conseqüència, com Elisabet, si cal, no ens hem de retenir en expressar l'agraïment i el goig de tenir la fe. I, com Maria, a més l'hem de manifestar amb les obres. «Aixecant-se Maria en aquells dies, se n'anà a la muntanya amb diligència a una ciutat de Judà. I entrà en la casa de Zacaries i saludà Elisabet» (Lc 1,39-40) per a felicitar-la i ajudar-la, quedant-se uns tres mesos amb ella (cf. Lc 1,56).

Sant Ambròs ens recomana que, en aquestes festes, «tinguem tots l'ànima de Maria per a glorificar el Senyor». Ben segur que no ens faltaran ocasions de compartir alegries i d'ajudar als necessitats.

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «Joan salta de goig i Maria s'alegra en el seu esperit. Isabel va ser plena de l'Esperit després de concebre; Maria, en canvi, ho va ser ja abans de concebre, perquè d'Ella es diu: 'Feliç tu que has cregut!'» (Sant Ambròs)

- «Quan Maria entra a casa d'Isabel, la seva salutació va plena de gràcia. En aquesta trobada el protagonista silenciós és Jesús. Maria el porta en el seu si com un sagrari, i ens l'ofereix com el do més sagrat. Allà on arriba Maria es fa present Jesús» (Benet XVI)

- «'Santa Maria, Mare de Déu, pregueu per nosaltres (...)'. Amb Elisabet, ens meravellem: 'D'on em ve això, que la Mare del meu Senyor em vingui a trobar?' (Lc 1,43). Pel fet de donar-nos Jesús, el seu fill, Maria és la Mare de Déu i la Nostra mare; podem confiar-li tots els nostres afanys i les nostres peticions; ella prega per nosaltres com va pregar per ella mateixa: 'Faci's en mi segons la vostra paraula' (Lc 1,38). Confiant-nos a la seva pregària ens abandonem amb ella a la voluntat de Déu: 'Faci's la vostra voluntat'» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 2.677)